

Pensament i acció. Un nou marc mental per avançar cap a la independència i la república

written by Drassanes per la República | 3 de juliol de 2018

Un "institucionalisme" excessiu

En les nostres darreres anàlisis entorn la situació actual del "*moviment independentista i republicà*", una de les consideracions més generals que hi hem apuntat fa referència a la necessitat que el conjunt del moviment avanci en el sentit de superar la concepció excessivament institucionalitzada de l'activitat política. Pensem que avui dia bona part de la gent que participa en el moviment té interioritzat l'esquema institucional de manera que tendeix a restar a l'espera de les consignes que emanin dels partits parlamentaris. I, de retruc, tendeix a confiar excessivament en les possibilitats polítiques del Govern i el Parlament autonòmic.

Això és una dificultat important perquè, tal com ho hem analitzat com a col·lectiu (declaracions recents de març i abril), els partits parlamentaris i la institució autonòmica es troben en un marc polític en què tenen grans dificultats per exercir iniciatives de dinamització estratègica. És per això que des de DxRC (Drassanes per la República Catalana) hem considerat que les funcions de direcció del moviment no poden dependre d'aquests estaments (si més no, no en poden dependre d'una manera exclusiva, com la creença avui majoritària els hi assigna).

Hi ha dues tendències en les argumentacions?

Pel que fa a una anàlisi més de detall, es pot dir que, en el si del moviment, observem una certa distinció entre diferents

discursos: el d'aquells sectors que mostren la necessitat d'un cert abandó (temporal) de l'objectiu independentista ("ara no toca"), i el d'aquells altres que fan un discurs més obertament independentista i republicà. Però cal tenir en compte que es tracta de "discursos" i que el que interessa saber és quina és la posició real davant els dilemes importants, com és el del paper que s'ha de conferir a les diferents instàncies organitzatives que intervenen en el "trencaclosques" independentista (sabem que un discurs "radical" pot amagar una pràctica autonomista en els fets). Sovint el llenguatge republicà ("l'esperit del primer d'octubre", "ni un pas enrere", etc.) del nou govern de la Generalitat pretén dissimular una política que és simplement autonòmica i acaba produint un efecte més aviat desmobilitzador.

Cal, de manera general, **combatre les argumentacions desmobilitzadores basades en falsedats** (com l'error de pensar que afluixant la reivindicació sortiran els presos de la presó, o que el govern espanyol actual pot afavorir la resolució del conflicte quan no està disposat a fer cap pas a favor del dret a l'autodeterminació ni pensa aturar la judicialització que l'Estat espanyol ha fet del procés independentista).

La gran distància que haurem de salvar

La qüestió de fons és, a la nostra manera de veure, la gran distància que ha de salvar el nostre moviment (que ha crescut dins dinàmiques basades en la delegació de la representativitat política i les pràctiques de l'autonomisme) **perquè arribi a assumir una nova estratègia independentista** que porti a fixar **nous objectius de mobilització i una nova forma d'organitzar el moviment** que superi la dependència actual de les elits del parlamentarisme. Sembla que les organitzacions populars i cíviques, per exemple, tenen clara la necessitat de dinamitzar la mobilització amb enfocaments adreçats als objectius

d'Independència i República, però no és tan clar que tinguin prou força o voluntat per a proposar una organització més adequada del conjunt del moviment.

Sobre la necessària coordinació estratègica

L'altre punt de reflexió que volem aportar fa referència a la necessitat de coordinació estratègica que, des de DxRC, hem estat "predicant" darrerament. No podem continuar amb tants de pols organitzatius que campen cadascú per la seva banda (partits, ANC, Òmnium, CDR, Parlament, Ajuntaments, Consell de la República a l'exterior). La qüestió és, per tant, **com podem superar la dispersió estratègica?**

El cert és que la via "organitzativista" (és a dir, proposar tan sols una forma d'organització unitària sense cap altra mena de contingut polític) no és una opció realista perquè requeriria almenys que una de la "grans organitzacions" s'hi interessés prèviament. Per això considerem que és important també pensar en el **programa de continguts** que pot ajudar a fer quallar una nova proposta d'unitat estratègica, **al voltant de les reivindicacions populars assumides àmpliament.**

Un instrument adequat d'avançar cap a la unitat estratègica podria ser, doncs, la consideració d'un **programa unitari** que es comencés a assumir **arreu del territori**, com a marc per als nous ajuntaments que han de venir. Les primeres estructures que es podrien començar a dinamitzar serien els **Consells d'Acció Republicana**, d'abast territorial, que haurien d'agrupar, a més de les bases de l'ANC, dels CDR i d'Òmnium, també associacions i col·lectius que es podrien aglutinar al voltant dels debats que ja s'estan començant a endegar en diverses comarques i barris. Aquests consells haurien de fer comprometre la gent dels partits i de les associacions locals i aconseguir, sempre que sigui possible, el suport dels Ajuntaments per a la dinamització dels **"debats republicans"**.

Considerem que seria convenient que aquesta dinamització arreu del territori no es retardés excessivament perquè no acabés sent substituïda per un “simulacre de procés constituent” que els buidés de les possibilitats de mobilització i de reestructuració del moviment (una via de desactivació de la participació popular podria ser, per exemple, la celebració d’una mena de ‘congrés d’especialistes’ a porta tancada).

Una direcció “col·legiada” i un nou marc mental

Convé insistir, finalment, en la necessitat de deixar molt clar que **la direcció del moviment ha de ser “col·legiada”**, és a dir, conjunta de tots els sectors implicats, amb la prioritat per les instàncies populars i per les àrees menys sotmeses a la vigilància estricta de l’acció repressiva de l’Estat espanyol. **El moviment no pot ser dirigit en solitari pels partits parlamentaris actuals, ni pel Parlament de Catalunya (autonòmic), ni dirigit i coordinat des d’un Consell de la República a l’exterior.** Són instàncies que tenen les seves funcions parcials importants en el conjunt, però **la direcció global ha de correspondre a una coordinació estratègica** que pugui partir d’una visió conjunta i d’un arrelament al si del poble català mobilitzat i de manera que no es vegi coartada per l’acció repressiva de l’Estat espanyol.

I, per a acabar, cal insistir en la clau de volta de tot plegat, que és aquesta necessitat de **canviar de marc mental** que hem assenyalat a l’inici d’aquesta Declaració. Cal que tothom ajudi a estendre i reforçar una manera menys “institucionalista” i “autonomista” de fer la política perquè la nostra actuació col·lectiva ens pugui fer avançar cap a la Independència i la República catalana, partint de la constatació que ens trobem en una situació no democràtica (una veritable ocupació) que demana formulacions clares.

Hem de saber identificar els dobles llenguatges i crear una nova manera de fer política (dins i fora de les

institucions) que vagi més enllà de la tasca limitada que tendeixen a fer els partits parlamentaris per a mantenir uns vots dins una clientela política que es mou (vulgues o no) en molt bona part dins una mentalitat que el marc polític converteix en rasament autonomista.

Perquè **per a avançar realment cap a la Independència i la República** el que cal és **que ens mobilitzem de manera permanent pels nostres objectius socials i polítics col·lectius, segons decidim en la nostra coordinació estratègica**, desbordant les limitacions imposades pel règim monàrquic espanyol.

I això no ho farem si no superem, en la teoria i en la pràctica, aquest marc ideològic i polític. Cal un nou marc mental propi, en el pensament i en l'acció.